

MENNYBEMENETEL

„Fölment az Isten örvendéssel,
az Úr harsonaszóval” – énekeljük
a 46. zsoltár 6. versében, melyben Krisztus
mennybemenetelének örömét fejezzük ki.

Ezzel az ünneppel befejeződik üdvösségtörténetünknek az a része, amelyben a megváltó Krisztus fizikailag együtt volt a megváltásra szoruló emberiséggel. Nagyon szépen foglalja össze az eseményeket a reggeli istentisztelet éneke:

**„Születél saját kívánságod szerint, megjelentél közöttünk,
mint önmagadat akartad; szenvedtél testileg, édes Istenünk,
s föltámadtál halottaidból, legyőzván a halált;
végre mindeneket betöltvén, fölemelkedtél a mennyekebe.”**

Olyan sokatmondó ez az ének, hogy már az elővecsernyén, majd az ünnepi nagyvecsernyén is elénekeljük.

Örömünk azért is határtalan, mert „Jézus... a mennybe dicsőségben felszállván a mi elbukott emberi természetünket is fölemelte és az Atya jobbjára helyezte...”

Úgy emelkedett fel, hogy nem vált el tőlük végleg, hiszen megígérte, hogy velünk lesz mindennap, a világ végezetéig (Mt 28,20).

Örömünkől fakadó magasztalásunkat hangoztatjuk egy másik zsoltárvers gyakori ismétlésével is: „Emelkedjél fel az egekbe, Isten, és a te dicsőséged az egész földön!” (Zsolt 57,6 és Zsolt 108,6)

fölemelkedtél a mennyekebe

„...A TE DICSŐSÉGED AZ EGÉSZ FÖLDÖN!”